



Arrest

nr. 220 932 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BOSSERS
Van Eycklei 10A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 december 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die loco advocaat C. BOSSERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar partner met de Belgische nationaliteit met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart, geldig tot 26 september 2021.

1.2. Op 14 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 24 december 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [O.] Voornaam: [P.] Nationaliteit: Thailand
Geboortedatum: [1972] Geboorteplaats: [...] Rr: [...]
Verblijvende te: [...]*

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 25.03.2016, in functie van haar Belgische partner zijnde mvr. [S.V.]; [RR. ...].

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 23.05.2018 als alleenstaand staat vermeld en het geregistreerd partnerschap dd. 25.04.2016 op 4.06.2018 in onderlinge toestemming werd stopgezet.

Betrokkenen zijn niet meer gezamenlijk gevestigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijfsrecht overeenkomstig bovenvermeld wetsartikel werd betrokkene aangeschreven om de uitzonderingsgronden te kunnen toetsen, alsook ev. humanitaire elementen. Op die manier kreeg betrokkene recht op wederwoord. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden naderhand geen documenten meer voorgegelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden, zoals voorzien overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° dient opgemerkt te worden dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van huishoudelijk geweld. De uitzonderingsgronden zijn bijgevolg niet van toepassing.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Attest acerta dd. 25.06.2018 "aangifte nieuwe medewerker"; loonfiche bij werkgever BVBA [C.] voor de maanden april-, mei 2018*
- Bewijzen van betaling + Factuur aansluiting bij CM-verzekeringen dd. 13.06.2018; factuur CM-bijdrage dd. 4.06.2018*
- Huurovereenkomst dd. 16.04.2018*

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI bekomen dd.31.05.2016) bekijken, blijkt dat dit slechts een korte periode betreft. Betrokkene verbleef overeenkomstig de gegevens van het dossier eerder in Duitsland.

Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is en het grootste deel van zijn volwassen leven daar heeft doorgebracht, is het redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene vormt geen bezwaar voor deze beslissing. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene te jong of te oud zou zijn om een beëindiging van het verblijfsrecht te ontvangen.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen het geregistreerd partnerschap in onderlinge overeenstemming hebben stopgezet. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Betrokkene lijkt dit ook niet te betwisten. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er nog een gezinssituatie zou zijn die in rekening moet worden gebracht.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor die getuigen van tewerkstelling in loondienst. Op zich is het uiteraard positief dat mijnheer de kans heeft gezien aan werk te raken om in zijn eigen bestaansmiddelen te voorzien. De tewerkstelling op zich vormt echter onvoldoende reden om betrokkene het verblijfsrecht te laten verder zetten als familielid van een burger van de Unie. Ongetwijfeld kan betrokkene de verworven ervaring en competenties als troef uitspelen om ook in het land van herkomst aan een passende betrekking te geraken.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering en een huurovereenkomst, dus een dak boven het hoofd behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Tot slot legt betrokkene nog bewijzen voor van de registratie van overschrijvingen (Argenta). Echter, het gegeven dat betrokkene verrichtingen uitvoert kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs van integratie. Iedereen dient immers betalingen uit te voeren, deze documenten zeggen bijgevolg niks over de graad van integratie.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat het middel in haar synthesesmemorie samen als volgt:

"Zowel de bestreden beslissing, alsook de nota met opmerkingen van verwerende partij bevat de loutere standaardvermeldingen en geen motivering waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

[...]

De motivering van het bestreden bevel luidt als volgt:

[...]

De motivering van verwerende partij is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris kwam op 14 december 2018 tot de beslissing dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker beëindigd dient te worden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De Staatssecretaris steunt zijn beslissing op artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980 omdat de gezamenlijke vestiging van de partners er niet meer is.

Op het eerste gezicht zou het kunnen dat het recht op verblijf wordt beëindigd doch lid. 3 van dat artikel beperkt het recht om het verblijf te beëindigen met name: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verwerende partij steunt zich op ondeugdelijke en onredelijke motieven om aan te tonen dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gedaan naar het bovenstaande.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet voldoet aan een van de uitzonderingsgronden zoals vermeld in artikel 42 par. 4 4° Vw.

Verzoeker is het daarmee niet eens.

[...]

Ten einde zijn bezwaar tegen een beëindiging van het verblijfsrecht te staven, maakte verzoeker de volgende stavingstukken over aan de verwerende partij:

- Loonfiches bij de werkgever BVBA [C.] (stuk 3);
- Attest acerta dd. 25.06.2018 "Aangifte nieuwe medewerker" (stuk 4);
- Bewijzen van betaling + factuur aansluiting bij CM verzekeringen dd. 13.06.2018
- Factuur CM bijdrage;
- Huurovereenkomst.

Deze stukken tonen immers niet louter aan dat verzoeker werknemer is in België en geen financiële steun ontvangt, doch tonen eveneens aan dat verzoeker voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf in België ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Intussen werkt cliënt als zelfstandige via een Belgisch bedrijf. Cliënt zal de bewijsstukken hiervan spoedig mogelijk bezorgen.

Uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd blijkt bovendien dat verzoeker er alles aan doet om zich zowel sociaal als economisch te integreren in het Rijk.

Verzoeker heeft inmiddels - ondermeer door zijn tewerkstelling - een beginnende kennis van het Nederlands verworven. Hij heeft hier weldegelijk al een aanzienlijke integratie opgebouwd.

[...]

Hierbij wordt tevens verwezen naar het feit dat verzoeker reeds sinds 2015 in België verblijft en actief betrokken is in de maatschappelijke leven van het land.

Zoals elk voorbeeldig persoon heeft hij in het verleden alle nodige stappen ondernomen om zijn integratie in de Belgische maatschappij te bevorderen.

Hiervoor heeft hij onmiddellijk bij zijn aankomst naar België geëngageerd de Nederlandse taal te bemachtigen.

Dankzij deze inspanningen heeft verzoeker de gepaste job gevonden en is voorbij jaren economisch actief geweest (zie stuk 3).

Aldus de aanwezigheid van verzoeker in België betekent een economische meerwaarde voor het land.

Verzoeker heeft zijn leven in de laatste jaren hier uitgebouwd. Het staat dus vast dat hij sociale banden heeft met België.

Verzoeker heeft zich ook alhier gevestigd met al zijn belangen.

Hij is nooit in aanraking gekomen met de politie en heeft nooit voor overlast gezorgd.

Gelet op deze gegevens/feiten is de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker tot gevolg dan ook een disproportionele maatregel.

[...]

Aldus is de thans bestreden beslissing niet gestoeld op een correcte feitenvinding en tevens ontbloomt is van alle redelijkheid.

Uit het bovenstaande volgt aldus dat de bestreden beslissing van 14.12.2018 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen schendt.

[...]

Daarnaast indien verzoeker uiteindelijk niet gemachtigd zou worden om in België meer dan drie maanden te verblijven wordt hij genoodzaakt om het land te verlaten wat voor hem uiterst desastreuze gevolgen kan hebben:

Zijn ervaringen met de autoriteiten in Thailand hebben verzoeker ertoe genoodzaakt in zijn vroege leeftijd het land te ontvluchten en naar Europa te komen.

Indien verzoeker uiteindelijk gedwongen zou worden om België te verlaten en naar een land te verhuizen waar zijn rechten niet gevrijwaard worden zoals in België riskeert hij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van zijn probleem.

Het gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland is dienvolgens in strijd met de hogere rechtsnormen, gelet op de grote kans op foltering, arrestaties en onmenselijke behandelingen.

Gelet op voorgaande staat de aangevochten beslissing niet in proportie met het hierdoor aan verzoekster berokkende onherstelbaar nadeel;”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de door de verzoekende partij neergelegde synthesememorie blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de voorziene motivering stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er op een overzichtelijke en individuele wijze wordt gemotiveerd. Er wordt niet enkel ingegaan op de rechtsgrond om het verblijfsrecht te beëindigen, met name artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, maar ook op de feitelijke vaststellingen dat het geregistreerde partnerschap in onderlinge toestemming werd stopgezet en er geen gezamenlijke vestiging meer is. Daarnaast wordt toegelicht waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op een van de uitzonderingssituaties in § 4 van deze wetbepaling, waarin § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. Ten slotte wordt – overeenkomstig het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met de door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stukken – gemotiveerd waarom de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Louter ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet

toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet nog als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verzoekende partij genoot een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van haar overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, meer bepaald wettelijke samenwoning, met een Belgische vrouw, gesloten op 25 april 2016. In de bestreden beslissing wordt, op basis van de gegevens van het rijksregister, vastgesteld dat deze wettelijke samenwoning op 4 juli 2018 in onderlinge toestemming werd stopgezet. De gemachtigde van de minister stelt dat er bijgevolg evenmin nog sprake is van een gezamenlijke vestiging. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen op zich niet. Zij betwist niet dat haar verblijfsrecht in beginsel kan worden beëindigd op grond van de vaststelling van de

verwerende partij dat *“het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”*.

De gemachtigde van de minister is verder van oordeel dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een van de uitzonderingssituaties zoals vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit nu het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft standgehouden, nu er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen en nu niet blijkt dat er sprake was van huiselijk geweld. De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de beoordeling dat zij zich niet op een van de bedoelde uitzonderingssituaties kan beroepen, maar laat na haar standpunt te verduidelijken. Zij licht niet toe op welke uitzonderingsgrond zij zich dan alsnog zou kunnen beroepen, en waarom. Zij betwist de voormelde vaststellingen ook niet dat haar geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft standgehouden en er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van huiselijk geweld. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog de vaststelling van de gemachtigde van de minister niet dat zij niet valt onder één van de uitzonderingssituaties, zoals vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Rest nog de vraag of de gemachtigde van de minister is tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft doorgevoerd. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd uitgenodigd om alle dienstige stavingstukken over te maken inzake de elementen zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling, en evenmin de weergave in de bestreden beslissing van de stukken zoals zij deze vervolgens overmaakte. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verschillende elementen waarvan sprake in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet één voor één worden besproken. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom deze zich volgens de gemachtigde van de minister niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en hierbij worden de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en gegevens in rekening gebracht. Hierbij wordt vastgesteld dat een duurzame verankering van de verzoekende partij in België niet blijkt.

De verzoekende partij betoogt dat gemachtigde van de minister zich bij zijn beoordeling steunde op ondeugdelijke en onredelijke motieven.

De verzoekende partij stelt in de eerste plaats dat zij is tewerkgesteld en over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Zij is van mening dat de door haar voorgelegde stukken erop wijzen dat zij er alles aan doet om zich economisch te integreren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in België. In de bestreden beslissing wordt zo het volgende gesteld: *“Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor die getuigen van tewerkstelling in loondienst. Op zich is het uiteraard positief dat mijnheer de kans heeft gezien aan werk te raken om in zijn eigen bestaansmiddelen te voorzien. De tewerkstelling op zich vormt echter onvoldoende reden om betrokkene het verblijfsrecht te laten verder zetten als familielid van een burger van de Unie. Ongetwijfeld kan betrokkene de verworven ervaring en competenties als troef uitspelen om ook in het land van herkomst aan een passende betrekking te geraken.”* Door louter te herhalen dat zij werkt in België, en te betogen dat zij een economische meerwaarde betekent voor België, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet en toont zij het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

Verder betoogt de verzoekende partij dat zij er alles aan doet om zich ook sociaal te integreren in België. Zij stelt een beginnende kennis van het Nederlands te hebben verworven en hier reeds een aanzienlijke integratie te hebben opgebouwd. Zij stelt sinds 2015 in België te verblijven en actief betrokken te zijn in het maatschappelijke leven van het land. Zij stelt hier sociale banden te hebben opgebouwd.

Echter dient opnieuw te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met de duur van het (legaal) verblijf van de verzoekende partij in België en met haar sociale en culturele integratie zoals deze bleek uit de door haar voorgelegde stukken. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI bekomen dd.31.05.2016) bekijken, blijkt dat dit slechts een korte periode betreft. Betrokkene verbleef overeenkomstig de gegevens van het dossier eerder in Duitsland.

Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is en het grootste deel van zijn volwassen leven daar heeft doorgebracht, is het redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene vormt geen bezwaar voor deze beslissing. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene te jong of te oud zou zijn om een beëindiging van het verblijfsrecht te ontvangen.

[...]

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering en een huurovereenkomst, dus een dak boven het hoofd behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Tot slot legt betrokkene nog bewijzen voor van de registratie van overschrijvingen (Argenta). Echter, het gegeven dat betrokkene verrichtingen uitvoert kan bezwaarlijk aanzien worden als een bewijs van integratie. Iedereen dient immers betalingen uit te voeren, deze documenten zeggen bijgevolg niks over de graad van integratie.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig door haar voorgelegd stuk ten onrechte geen rekening werd gehouden, of nog dat de door haar voorgelegde stukken niet correct zijn beoordeeld. Zij brengt geen argumenten naar voor die aantonen dat de voormelde beoordeling steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Zij stelt thans een beginnende kennis van het Nederlands te hebben verworven, actief betrokken te zijn in het maatschappelijke leven van het land en hier sociale banden te hebben opgebouwd, maar betwist niet dat zij geen stukken overmaakte aan het bestuur waarin deze elementen concreet en voldoende steun kunnen vinden. Ook thans blijft zij op dit punt in gebreke. Bijgevolg blijkt niet dat deze elementen ten onrechte niet concreet in rekening zijn gebracht. Zelfs al moet bovendien worden aangenomen dat de verzoekende partij gelet op haar tewerkstelling een “*beginnende kennis*” van het Nederlands heeft, kan dit de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen duurzame verankering in België blijkt ook nog niet onderuit halen. De verzoekende partij erkent immers zelf dat er nog maar sprake is van een “*beginnende kennis*” en toont niet aan dat deze beginnende kennis heeft geleid tot een noemenswaardige sociale en culturele integratie. De door de verzoekende partij thans geuite blote beweringen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing en tonen niet aan dat haar persoonlijke belangen op disproporzionele wijze worden benadeeld.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij nooit in aanraking is gekomen met de politie en nooit voor overlast heeft gezorgd, wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de verzoekende partij deze elementen reeds heeft ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien worden deze beweringen geenszins gestaafd door een begin van bewijs. De Raad ziet voorts ook niet in op welke wijze deze elementen de gedegen motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

In haar synthesesmemorie wijst de verzoekende partij er nog op dat zij ondertussen zelfstandig is geworden. Dit element was evenwel niet opgenomen in het initieel door de verzoekende partij ingediende verzoekschrift. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. De Raad treedt in voorliggende zaak ook op als annulatierechter, waarbij hij zich in beginsel dient te plaatsen op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich, om een beslissing nietig te doen verklaren, dienstig kan beroepen op elementen die nog niet speelden op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar voorgehouden zelfstandige activiteiten voorgelegd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, maar enkel inhoudt dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering dat zij zich genoodzaakt voelde om Thailand op jonge leeftijd te ontvluchten door haar ervaring met de Thaise autoriteiten, zonder in dit verband concrete elementen en een begin van bewijs naar voor te brengen. Hiermee toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.5. In zoverre de verzoekende partij zich ten slotte beroept op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat de thans bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Er blijkt zo niet dat de Belgische referentiepersoon in casu gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer (RvS 12 december 2017, nr. 240.164).

Daarenboven dringt in ieder geval de vaststelling zich op dat de verzoekende partij de motieven niet betwist dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd om kenbaar te maken of in haar situatie een van de uitzonderingssituaties zoals vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet geldt alsook om alle dienstige stavingstukken voor te leggen inzake de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij een beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De door haar in dit verband voorgelegde stukken worden besproken in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan dan ook moeilijk voorhouden dat zij niet is gehoord of dat zij niet in de mogelijkheid was om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing haar standpunt kenbaar te maken. Een schending van het hoorrecht blijkt in de thans voorliggende omstandigheden in geen geval.

3.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS